

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa D. S.

przeciwko A. I. i M. A. Sp. j. z siedzibą w M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lutego 2011 r.,

skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 30 września 2010 r.,

odrzuca skargę.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 30 września 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację powódki D. S. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 13 kwietnia 2010 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko A. I. i M. A. Spółce jawnej o zapłatę kwoty 902,70 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot na nią się składających, potrąconej z wynagrodzenia za pracę na poczet stwierdzonych w sklepie niedoborów.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku powódka oparła na podstawie naruszenia prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.p., przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że dopuszczalne jest wyrażenie przez pracownika zgody na potrącenie z jego wynagrodzenia należności na rzecz pracodawcy także po wypłacie wynagrodzenia pomniejszonego o te należności.

Skarżąca wskazała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z powołanym wyżej przepisem, przez jego wydanie poniosła szkodę w kwocie 902,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi biegnącymi od kwot: 54,46 zł od dnia 11 stycznia 2009 r., 125,03 zł od dnia 11 stycznia 2009 r., 401,99 zł od dnia 11 marca 2009 r., 99,75 zł od dnia 11 kwietnia 2009 r., 221,47 zł od dnia 11 maja 2009 r., a wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe z uwagi na wartość przedmiotu sporu i zaskarżenia. W konsekwencji skarżąca wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa w sześciu punktach wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Są to: oznaczenie wyroku (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Każde z tych sześciu wymagań jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Ocenia pod kątem dopuszczalności skarga nie spełnia wymagania uprawdopodobnienia, że zaskarżonym wyrokiem została wyrządzona szkoda (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Należy mieć na uwadze, że przepisy dotyczące skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (art. 424¹ - 424¹² k.p.c.) umożliwiają poszkodowanemu uzyskanie naprawienia szkody wyrządzonej wydaniem wyroku niezgodnego z prawem, natomiast nie otwierają drogi do

realizacji innych zamierzeń, np. uzyskania samego stwierdzenia, że wydany wyrok jest niezgodne z prawem lub jego wzruszenia. Z tego względu przystąpienie przez Sąd Najwyższy do badania zgodności z prawem prawomocnego wyroku wymaga uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Obowiązek wykazania, na czym polega szkoda oraz przedstawienia okoliczności, które szkodę uprawdopodobniają należy do skarżącego. Uprawdopodobnienie to polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу skarżącego powołującego się na to, że szkoda już została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, rodzaj, rozmiar i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem oraz powołaniu okoliczności (dowodów), które świadczą o tym, że szkoda wystąpiła (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 141; z dnia 14 kwietnia 2008 r., II BP 1/08, LEX nr 470957; z dnia 21 czerwca 2007 r., I BP 9/09, LEX nr 567315). Powołanie tych okoliczności może następować zarówno przez przedstawienie środków dowodowych (np. dokumentów) jak i środków nie uznawanych za środki dowodowe (tak w postanowieniu z dnia 12 października 2006 r., I BU 5/06, LEX nr 489023). W każdym jednak przypadku dowody jak i inne środki winny mieć charakter skonkretyzowany. Za spełnienie wymagania przedstawienia okoliczności uprawdopodobniających szkodę nie sposób zatem uznać, jak to uczyniła skarżąca, wyłącznie jej stwierdzenia, że „poniosła szkodę w wysokości 902,70 zł (...) wraz z odsetkami ustawowymi biegnącymi od kwot (...)” oraz że „w wyniku dokonanego przez pozwaną potrącenia z jej wynagrodzenia za pracę, bez wymaganej zgody, pozwany wzbogacił się bezpodstawnie”, a „tym samym przez wydanie zaskarżonego wyroku została wyrządzona powódce szkoda, bowiem powódka nie uzyskała od pozwanej zwrotu świadczenia nienależnego” (por. także postanowienie z dnia 17 sierpnia 2010 r., I CNP 35/10, LEX nr 603886).

Z powyższych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała odrzuceniu, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.